

на на нѣкой байонетъ или защо са не попадна подъ нѣкой картечь? Ти нищо по-добро не би можалъ да измислишь». Какво да са прави! Мисальта за него бѣше въ мене нераздѣлна съ мисальта за помилованието, ко-его ми той направи въ една отъ най-ужасните минути въ неговиятъ животъ, и за избавлението на моята невѣста изъ рѣцете на гнусавиятъ Швабрииъ. Зуринъ ми даде отпущкъ. Послѣ нѣколко дена азъ трѣбаше да са намѣра посрѣдъ нашего семейство, да вида какъ Мария Ивановна . . . Изведнашъ неочѣквана гърмотевица са струпа на главата ми. Презъ деньтъ, който бѣше назначенъ за трѣгване, въ самата минута, когато азъ бѣхъ готовъ за пѣтъ, въ колибата ми влѣзе Зуринъ, който държеше въ рѣцете си една хартия и който, както са виждаше, бѣше твърде зачуденъ. Нѣщо си ма бодна въ сърцето. Азъ са уплашихъ, безъ да зная и самъ защо. Той заповѣда на слугата ми да излѣзе и каза ми, че има съ мене малко работа. — „Що е това?“ попитахъ азъ обезпокоено. — „Една малка неприятность, отговори той, като ми подаваше писмото. — Прочети какво прилхъ ей сега.“ Азъ захвзнахъ да я чета: това бѣше секретна заповѣдъ камъ сичките отдѣлни началници да ма арестувать, дѣто и да са случя, и безъ отлагателство да ма испроводать съ стража въ Казанъ, въ слѣдственната комиссия, която бѣше нарѣдена за Пугачовата работа. Хартията насмалко щеше да падне изъ рѣцете ми. — „Нѣма какво да са прави! каза Зуринъ. — Моята длжностъ е да слушамъ заповѣдта. Навѣрно твоите приятелски отношения съ Пугачова сж дошле до ушите на правителството. Надѣвамъ са, че работата ще да има малки послѣдствия и че ти ще бждешъ оправданъ отъ комиссията. Не грижи са и вѣрви.“ Сжвѣстѣта ми бѣше чиста и азъ са не плашѣхъ отъ сждѣтъ; но мисальта, че